

apr.mei.Juni 2012
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende Centrum
P913037

Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

DE MOHIKAAN



**edenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
onialen en Missionarissen**

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

TEN GELEIDE

ONZE ACTIVITEITEN IN APRIL – MEI - JUNI

Don. 19 april : BIB en LEO II in Oostende (zie blz. 10)

Vrij. 20 april : “Nonkel Pater “ in Roeselare (zie blz. 5)

Don. 24 mei : LET OP: busuitstap gaat door in OKTOBER as.

Zat . 30 juni : Traditionele “ DIPENDA BBQ “(zie blz. 11)

- * Het Afrika-museum sluit NIET op 30 juni, maar op 30 december . Velen onder onze leden vonden de mooie meimaand een heel slechte keuze voor musea bezoeken . We kozen dan voor zaterdag 20 oktober.**
- * Het boek “ Herinneringen gered van de vergetelheid “ zou 800 blz. geteld hebben. We splitsen in- boekdeel I “De Missionarissen “ en in boekdeel II “ De Koloniale ... “Het 1e deel komt uit op onze BBQ van 30 juni- en het 2^e deel op ons kerstfeest van 20 december.**
- * Met dankbaarheid en bewondering laten we op blz. 7 en 8 Cyriel Van Meel aan het woord: in 2006 was hij medestichter van de vzw “Afrika Getuigenissen “. Als “ dienaar van de Geschiedenis “ heeft hij onvermoeid meegewerkt om ons koloniaal patrimonium voor het nageslacht te bewaren.**

Ons volgend “Mohikaan” nummer verschijnt op 30 juni met als voorlopige Inhoud (alle artikels zijn welkom):

- Een kritische terugblik op de TV reeks “ Nonkel Pater “
- Onze Westerse Missionering in vrije val (laatste cijfers)
- Een Pater en een Koloniaal vertellen over “ verdoemde Dekese “
- Weer eens over Lumumba in Oostende
- Het koloniaal steunfonds “ Kolonel Muller “
- De polemiek rond de kunstcollectie van Jef Schelfhout
- De heldendood van ATA Van Wontergem Antoon (Kongolo 8 juli)

EDITORIAAL

“Eendracht maakt macht” is onze nationale leuze. Een mooi principe maar, jammer genoeg, niet eenvoudig om in de praktijk om te zetten. In Kongo is het totaal mislukt. In Katanga een tijdje wel en in Rwanda een hele periode. Het zou dus mogelijk moeten zijn maar er zijn vele obstakels die samenwerking tot een utopie doen verworden, zeker in Afrika.

Ik hoor Tshombe nog zeggen: ‘le Congo est notre pays, donc nous en assumons la politique. Les blancs sont forts en technique. Travaillons ensemble’. Dat heeft een tijdje goed gewerkt zodat rust, orde en vooruitgang het kenmerk waren van het vrije Katanga terwijl de rest van Kongo al na 11 dagen onafhankelijkheid in totale chaos ten onder ging zodat Katanga zich afscheurde. Afrikanen samenwerken met blanken, dat mocht toch niet. Dat was aberrant en tegen alle beginselen van ‘onafhankelijkheid’ in. Dat was, met andere vele redenen, zelfs de moeite om het in bloed te smeuren.

In Rwanda riep Gregoire Kayibanda in januari 1961 de autonomie van zijn land uit en toen hij de voorlopige regering voorstelde, werd Frans Ackerman aangesteld als staatssekretaris van Justitie. Algemene tollé van de Afrikaanse landen. Het was ondenkbaar dat een politieke bevoegdheid aan een blanke toegekend werd. Hij werd snel vervangen, officieel toch, door een lokale politicus. Ackerman behield echter, achter de schermen, zijn bevoegdheid en invloed.

Nog in Rwanda hebben we kolonel Logiest die een enorme invloed gehad heeft in de aanloop naar de onafhankelijkheid van 30 juni 1962 en nadien ambassadeur van België voor Rwanda gebleven is in Kigali tot aan zijn pensioenplicht. Samenwerking tussen blank en zwart is dus wel mogelijk. Wederzijds vertrouwen was de basis van de goede relaties tussen de vele Belgen en de Rwandezen en dit gedurende vele jaren na de onafhankelijkheid.

Het overgrote deel van de koloniale getuigen dat ze zeer goed konden samenwerken met de meeste van hun inlandse medewerkers. Klerken, capita's en gewone arbeiders verdedigden hun blanke werkgevers als de volgelingen van Lumumba hen bedreigden. Het meeste huispersoneel was hun blanken zo aanhankelijk dat meerdere dit met hun leven bekocht hebben.

Maar er zijn er van soorten. Het zit in het beestje. Chef Mungarulire zei me ooit dat hij liever arm maar vrij was dan rijk en afhankelijk. Hij haalde dit bij N'krumah. Hij woonde wel in een prachtig huis en beschikte over een grote macht in zijn chefferie, maar hij was als authentieke Tutsi ambitieus en ‘les petits Belges’ liepen toch in zijn weg. Wij waren een rem op zijn ongebreidelde ambitie.

Patrice Lumumba als Mutetela kwam uit een krijgszuchtige stam die slaven leverde aan de Arabieren. Daarmee behaalde zijn stam een hoge score van eerbiedwaardigheid. Tot Leopold II hier een brutaal einde aan stelde. Tot groot ongenoegen van de stam wat wel te begrijpen is. Wrok tegen de blanken die de macht van de stam braken, is een wrang gevoel dat blijft hangen, van generatie op generatie. Hij had een rebels karakter en werd overal van school gestuurd want hij was onhandelbaar. Daarbij was hij gepassioneerd, een goed redenaar en had een dictatoriale aanleg. Hij kreeg nog degelijke steun uit Moskou en Peking. Niet erg bevorderlijk voor samenwerking met de Westelingen. Auguste Buisseret, liberale ex-minister van Koloniën, zei me ooit in december 1960: ‘ces imbéciles de l'ACV ont créé une filiale à Leopoldville. Il fallait réagir et moi j'ai trouvé Lumumba.’ En fier dat hij was. Hij beseftte dus nog altijd niet het verschrikkelijk onheil dat zijn pupil gesticht had door zijn haatdiscours en onzinnige beloften.

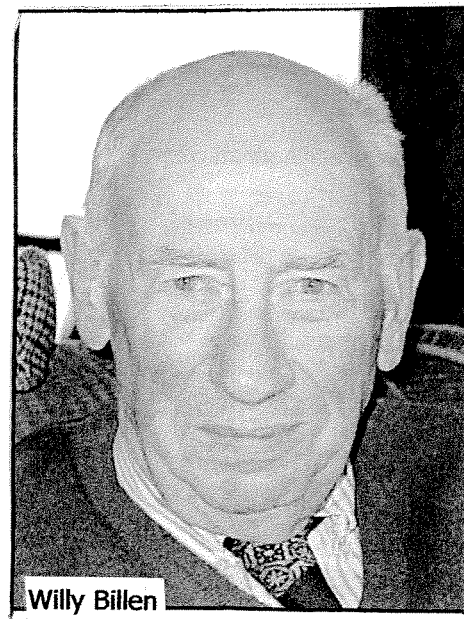
Ondanks alles moeten we blijven streven naar samenwerking omdat dit essentieel is om vooruitgang te bewerkstelligen maar samenwerking is enkel mogelijk als er een evenwicht bestaat in de wederzijdse belangen. Moïse Tshombe was zelfzeker en voelde zich de gelijke van de blanke. Met hem kon samengewerkt worden. Helaas was hij een uitzonderlijke uitzondering.

Boudewijn Eggermont

George Vrielinck



geboren te Leke op 18 september 1925 en overleden
in het A.Z. Damiaan, Campus St.- Jozef
te Oostende op 10 maart 2012,



Willy Billen

Zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen
melden u het heengaan van

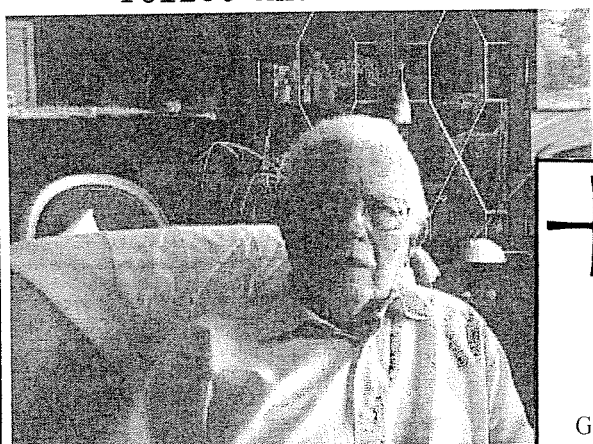
DE HEER
Leo PEETERS

Echtgenoot van wijlen mevrouw Yvonne DE JONCKHEERE

Brugge °24/05/1925 - †Brugge 07/03/2012

Oud-Koloniaal

Pollet André



°1933 +19/2/2012 te Brugge



In het licht van Christus' verrijzenis
is heden van ons heengegaan
onze goede en trouwe medebroeder

PATER SILVESTER (Jan) DE JONGE, O.S.B.

Monnik van de Sint-Andriesabdij Zevenkerken

Geboren te Ovezande (Zeeland) op 21 januari 1924, als monnik geprotest op 6 januari 1946,
en priester gewijd op 29 juli 1951, als missionaris werkzaam in Katanga van 1952 tot 2004,
overleed hij in zijn abdij op 15 maart 2012.

- George VRIELINCK was 20 jaar koloniaal politieofficier: van 1953 tot '60 in Matadi om in september '60 als vrijwilliger het grote Katangese avontuur mee te spelen. Hij eindigde zijn loopbaan als hoofdcommissaris in 1973 te Lubumbashi. De blauwe Congovlag sierde zijn doodskist in de kerk.
- André POLLET had eveneens een bewogen koloniale loopbaan van 20 jaar: in 1957 begon hij als leraar in Stanleystad waar hij in '59 gemobiliseerd werd in de Weermacht, in '60 werd hij leraar in Katanga tot 1977.
- Willy BILLEN (+op 17/2/12 in Antwerpen) was van 1953 tot '60 ambtenaar bij de Congolese posterijen. Hij was een enthousiaste medewerker van de vzw-Afrika Getuigenissen. Zeer begaafd, vertaalde hij boeken uit het Russisch!
- Pater Jan DE JONGE was een van de laatste monniken-missionarissen uit de Katanga nog in leven in de Benedictijnen abdij van Zevenkerken-Loppem.
- Leo PEETERS was in Congo bij de gerechterlijke diensten en is in alle stilte begraven. Let op de fiere vermelding 'Oud-Koloniaal' in de pers!

“ OUD-KOLONIALEN STERVEN NIET...

Ze gaan hun herinneringen achterna... “

Provinciaal Noord-Zuid Centrum
Hugo Verrieststraat 22 (ingang via de parking in de Cichoreistraat)
8800 Roeselare
België

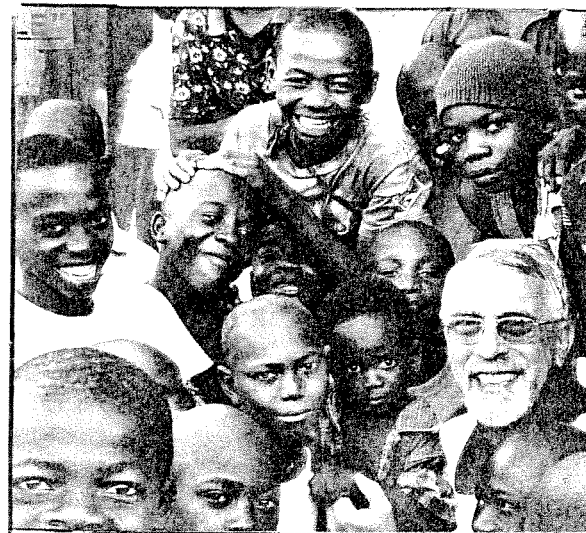
Aangebracht door: Provinciaal Noord-Zuid Centrum

Gespreksavond 'Nonkel Pater'

- stefan.lannoo@west-vlaanderen.be
- www.west-vlaanderen.be/pnzc

Datum & tijdstip

vr 20 april 2012
Van 19:30 u tot 22:00u



In de jaren '50 en '60 van de vorige eeuw voelden heel wat Vlaamse jongens zich geroepen om missionaris te worden. Velen vertrekken naar Belgisch Congo, nemen afscheid van vrienden en familie, vaak voor 10 jaar. Onwetend maar nieuwsgierig zetten zij voet aan wal in zwart Afrika. Voor de Congolezen worden ze 'sango', priester en chef. Voor de achterblijvers zijn ze een ver familielid, gekend van brieven en wilde verhalen: Nonkel Pater.

In het gelijknamige Canvasprogramma getuigen 16 paters op een gezapige en sappige manier over hun tijd in Congo, hun werk als school- of reispater, het leven in 'een vreemde cultuur', de indépendance en de terugkeer. Niet toevallig komen liefst 7 'West-Vlaamse' paters aan het woord. West-Vlaanderen was immers een gulle leverancier van ontwikkelingshulpers, missionarissen en missiezusters.

We nodigen op 20 april een aantal van deze nonkel paters uit die honderduit vertellen over hun werk en leven. Mis deze gezellige gespreksavond met grappige en ontroerende anekdotes, diepe overpeinzingen en uniek beeldmateriaal uit de oude doos niet.

Met medewerking van: Pater Edgard Declercq, Pater Jules Vanmoerkerke, Pater Marcel Dobbels, Pater Marcel Van Meirhaeghe, Pater Jef Sinnesael en Pater Daniël Delabie. Gastheer Karl Vandenbergh (Focus-WTV) leidt de avond in goede banen.

Gratis toegang. Inschrijven vooraf op pnzc@west-vlaanderen.be is verplicht. Meer info: 051/26 50 54, www.west-vlaanderen.be/pnzc

In Congo en Rwanda-Burundi verbleef destijds een belangrijke categorie koloniale die zich vandaag zeer onopvallend gedraagt. Die ettelijke duizenden horen en zien wij bijna nooit meer. Ze waren nochtans in de kolonie zeer talrijk aanwezig en hebben er onnoemelijk veel werk verzet en een diepgaande stempel gezet op de inlandse bevolking: **de missionarissen en de missiezusters.**

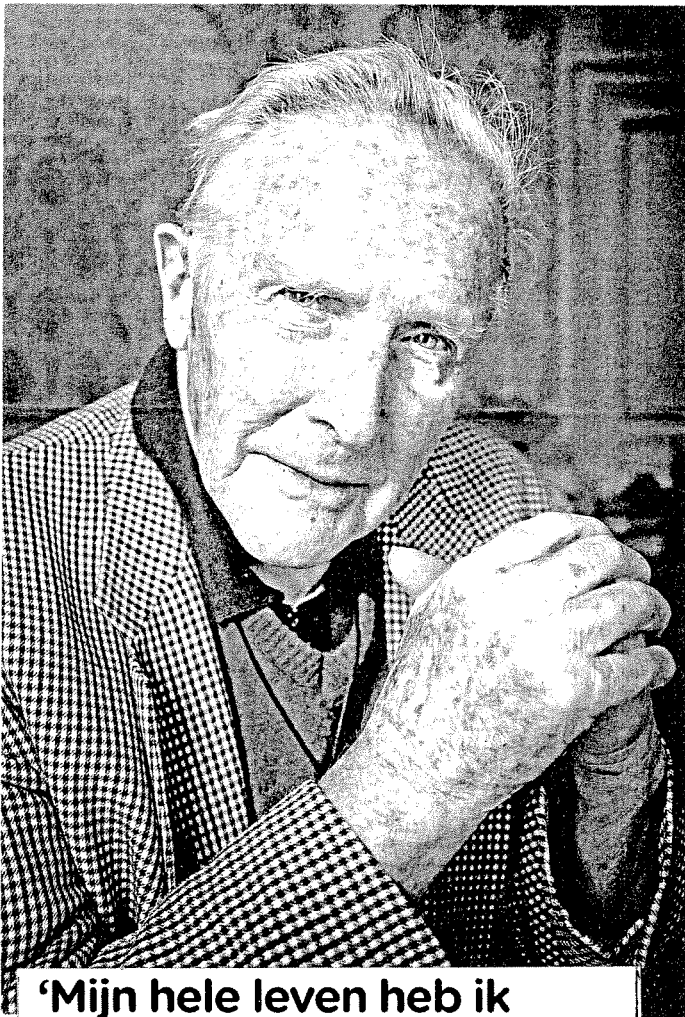
Hun bescheidenheid en discretie spoort ons aan om even deze belangrijke groep, die zoals wij, stilaan aan het uitsterven is, terug in het daglicht te stellen want iedere seculiere koloniaal heeft met hen te maken gehad. Hun gastvrijheid heeft menig eenzame blanke in de brousse kunnen ervaren en naar waarde schatten. Zij van hun kant waren ook blij als ze bezoek kregen om hun gedachten eens te kunnen verzetten om niet te verzanden in hun dagelijkse beslommingen.

Wie heeft niet te maken gehad met de moederlijke zorgen van de zusters die een prachtige verpleegkunde onder hun beheer hadden. Hoeveel geboorten en de verzorging van kleine kinderen zijn niet door hun vlijtige handen gegaan? Steeds opgewekt of schoon vermoeid door het vele werk hielpen ze ons door soms moeilijke en pijnlijke omstandigheden heen. Ze wisten met alles raad en niets was hen te veel. Vele koloniale bewaren nog steeds een gevoel van dankbaarheid voor de inzet van de vele zusters van de diverse orden.

“Congolezen zijn beter dan hun faam”⁶

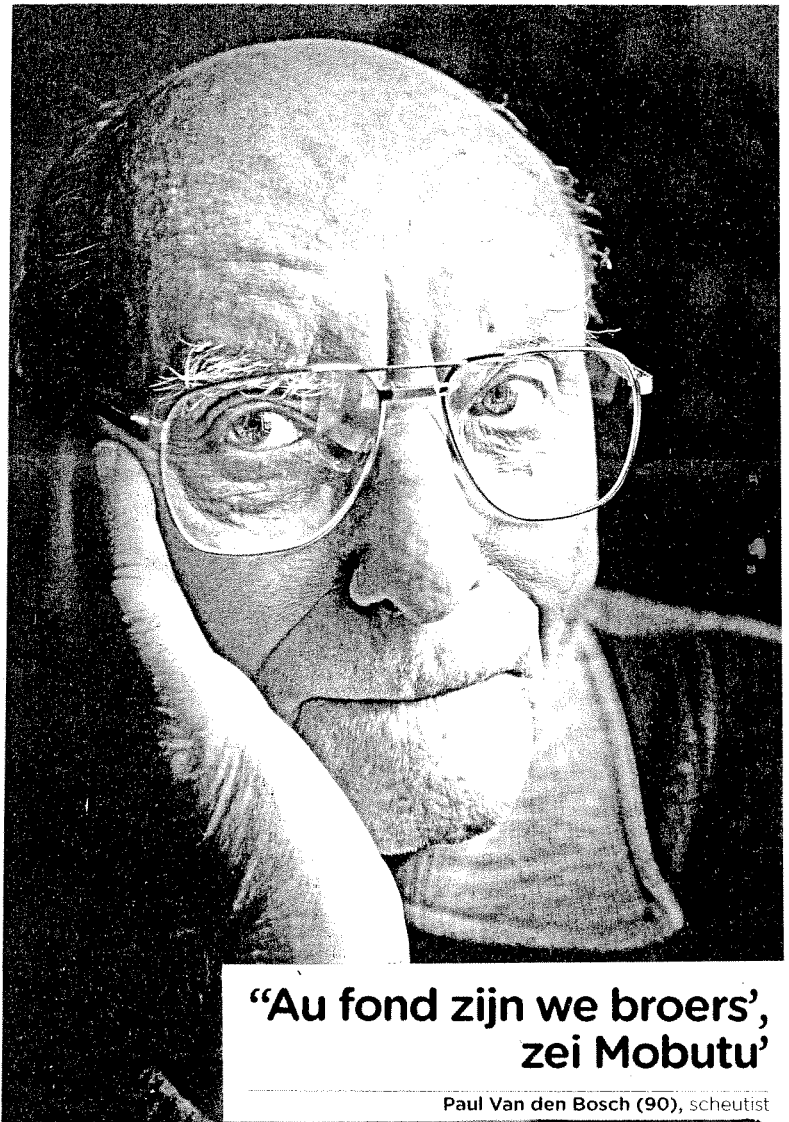
Lees mooi verslag van Sarah Theerlynck in 'De Morgen' (20/2)

■ **VARSENARE** – Zeven keer is hij op de vlucht moeten slaan. “Op bevel van onze oversten of om, zoals ze dat zeggen, om het vege lijf te redden...” Hij heeft er in de gevangenis moeten zitten, werd er geslagen en werd er dood verklaard. Maar zes keer is hij teruggekeerd. “Ik hield van dat volk, daar in Congo”, legt hij uit. “De Congolezen zijn beter dan hun faam. Ik heb ondanks alles wat er daar is gebeurd, mijn positieve kijk bewaard,” zegt pater Edgard Declercq. Hij is één van de paters die getuigen in ‘Nonkel Pater’, het nieuwe programma dat vanaf 14 februari op Canvas te zien is. Wij zochten hem op in het rusthuis van de Witte Paters in Varsenare.



‘Mijn hele leven heb ik gepreekt’

Edgard Declercq (87), witte pater



“Au fond zijn we broers”, zei Mobutu’

Paul Van den Bosch (90), scheutist

Witte Pater Edgard en Scheutist Paul zijn trouwe leden van de ‘Mohikanen’ en hun levensverhaal zal de eerste twee hoofdstukken uitmaken van boekdeel 1 ‘Afrika Herinneringen gered van de vergetelheid’ (verschijnt op 30 juni as)

Missie voor het leven

Edgard Declercq preekte en hernieuwde, Paul Van den Bosch bouwde er bestierde. Beiden jaren lang missionaris in Congo, nu heren op leeftijd in België, met het zwarte continent nog altijd in het hart en in het hoofd. In ‘Nonkel Pater’, vanaf dinsdag op Canvas, doen ze hun verhaal.

Literair panorama van....

De oud-koloniaal , de avonturier, de schrijver en de wereldreiziger

Cyriel Van Meel



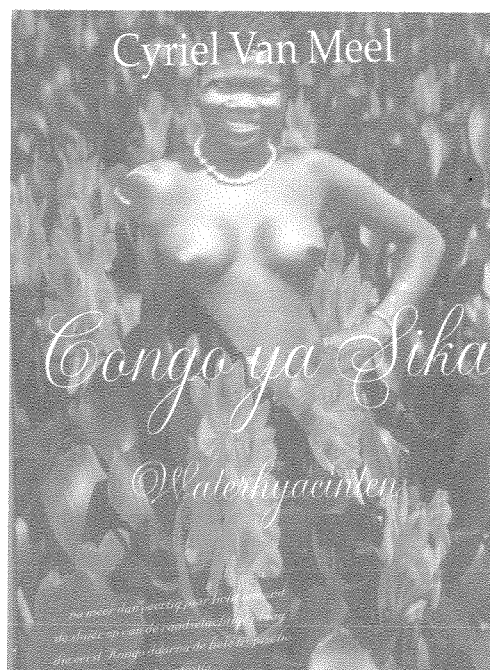
Geboren in 1929 in een stil boerendorp Schriek, maar zeer jong gedreven door een zucht naar avontuur. In mijn kinderdromen kwam het allemaal voor: Congo, de wildernis, het oerwoud, de woestijnen, piloot worden, diepzee duiken, parachute springen, wilde rivieren afvaren, rotsen beklimmen en de wereld doorkruisen. Eén na één heb ik ze allemaal gerealiseerd

Toen in 1940 de oorlog uitbrak beleefde ik dat als een groot avontuur. In zo een boerendorp zonder kanaal, spoorweg of een belangrijk wegenknooppunt zat men dan veilig en kon men rustig genieten van de overvliegende bommenwerpers, de luchtgevechten, het nachtelijk vuurwerk van het afweergeschut en de zoeklichten die de wolken afzochten.

Maar na de oorlog begon mijn studietijd. Mijn vader besliste: mijn dochters worden onderwijzeres, waardoor mijn drie zussen in een internaat in Heverlee terechtkwamen. En voor mij kwam hetzelfde studiedoel op tafel; onderwijzer, en zo zat ik enkele jaren vast in Alsemberg. Maar dat onderwijzersdiploma zinde me niet. Een vooruitzicht van een heel leven tussen vier muren; nee dat

was het niet. Ik had voldaan aan de wens van mijn vader en niets kon me tegenhouden om nu mijn zin te doen. In het geheim ging ik cursus volgen aan het Instituut voor Tropische geneeskunde te Antwerpen en toen ik met dat diploma thuiskwam samen met de melding dat ik één van de volgende maanden naar Congo zou vertrekken, was dat wel een donderslag bij heldere hemel.

Oktober 1953 stond ik op Congolese bodem, kreeg de leiding van het dispensarium van de Otracoscheepswerf, daarna van 'de hygiënische dienst. De drang naar avontuur, wildernis en primitieve mensen was daarmee helemaal niet ingelost. Om daaraan toch enigszins te voldoen trok ik elke weekend met een viertal zwarten naar het gebied van de Pic Mense en de Nsele. Ik sliep er in een hangmat van lianen, hoog in de kruin van een reuze oleander. Na een jaar was ik het stadsleven beu en vroeg mijn verplaatsing aan naar het binnenland. De directie verklaarde me gek maar ik belandde op een godvergeten plek in het oerwoud Yuki. Voettochten door het oerwoud, kanotochten bij dag en nacht op de Kasai. Mijn verloofde had ik laten overkomen en mijn eerste kind werd er geboren. We leefden in een roes van het aartsparadijs terwijl de reuzen van het woud roerloos om ons heen stonden.



Toen brak de plaag van de waterhyacinten uit op de Congostroom en zijn bijrivieren. Groene eilanden dreven met de stroming mee, rukten de navigatieboeien van hun ankerplaatsen en belemmerden de scheepvaart zo sterk dat de nachtvaarten weldra onmogelijk zouden worden.

Een vloot van schepen met blanken en zwarten ging in de tegenaanval.. Ik zou voor de medische begeleiding zorgen en mijn vrouw voor de scheepskeuken, maar de sproeistof was giftig en maakte iedereen ziek. waardoor de ene na de andere afviel. Het werd een titanenstrijd . Als laatste overlevende schreef ik ..

CONGO YA SIKA

Het raadsel van de waterhyacinten

Na drie jaar en half ging ik in statutair verlof. Ik wou wel terug naar Congo maar naar de vloot op de Congostroom wou ik niet meer terug. Ik wist dat het een op voorhand verloren strijd was en daarbij wilde ik mijn vrouw en dochtertje niet meer blootstellen aan de giftige atmosfeer van de sproeistof.. Ik vond een bestemming die volledig lag in mijn betrachtingen: de achtergebleven Kwangostreek bij de gevreesde stam, de Bayaka



Dit was nu eindelijk de invulling van mijn Congolese droom: leven tussen de primitieve zwarten, van dorp naar dorp trekken, pionierswerk doen, opsporen van slaapziekte en melaatsheid, dagenlange tochten maken door wouden en savannen, avonden doorbrengen met de inlanders rondom het kampvuur, jagen op groot en klein wild ter bevoorrading van het hospitaal en mezelf.

In 1960 kwam daar brutaal een einde aan door muitende militairen. Mijn Bayaka hielpen me weg te geraken naar Angola.

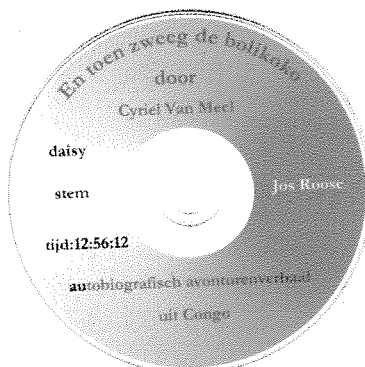
Ik schreef er het boek over....

En toen zweeg de bolikoko

Waarin ik ook mijn desillusie beschrijf over het weerzien van Congo veertig jaar later.

Wie ooit de galerijwouden van Congo heeft gekend weet ook waarom ik de bolikoko als symbool heb gekozen.

Van dit boek is ook een luisterboek voor blinden gemaakt op DVD.



In België moest ik om den brode weer tussen de vier muren van een klas. Dat hield ik uit tot ik een huis had gebouwd en ik me voor mijn kinderen geen zorgen meer behoefde te maken. Toen begon ik avontuurlijke reizen te organiseren, de wereld rond. Alle continenten kwamen aan de beurt. In alle woestijnen heb ik mijn tent opgeslagen, bergen beklommen en wilde rivieren bevaren. Over het laatste schreef ik het boek



Nahanni

Is het relaas van acht zulke overlevingstochten op de wilde South Nahanni en Flattrivier in het rotsgebergte van het hoge noorden van Canada. Rivieren vol stroomversnellingen en met de hoogste waterval van Noord Amerika.

Boeken en DVD zijn te bestellen bij de auteur
C. Van Meel/ Hollandsvin 4/ 3120 Tremelo
cyrielvanmeel@hotmail.com

tel: 016 531864

Prijs per boek: 20 euro plus verzending 5 euro
Prijs van de DVD: 10 euro plus verzending 5 euro
Storten op rek: 425-0073061 19

De boeken CONGO YA SIKA en TOEN ZWEEG DE BOLIKOKO zijn ook in het Frans beschikbaar.

Wij, de laatste der Mohikanen

DE PENSIOENEN VAN AFRIKA OP 1 JULI 2010

1 - DE RUSTPENSIOENEN

Statutaire ambtenaren toegetreden tot de openbare sector in België :

Vrouwen	Mannen	Totaal
80	699	779
Toegetreden tot de privé sector :		
88	1508	1596
Totaal	168	2207

2275 in leven op **01.07.2010**

2 - DE OVERLEVINGSPENSIOENEN

Waarvan de echtgenoot toegetreden was tot de openbare sector: 604

Waarvan de echtgenoot toegetreden was tot de privé sector: 1895 totaal **2499**.

COMMENTAAR

- Recentere statistieken zijn niet beschikbaar.
- Voormelde cijfers omvatten niet de tijdelijke en aanvullende kaders die ten laste van de begroting van DOSZ vallen.
- Ten overstaan van de statistieken van midden 2008 (zie ons bulletin van 2/2010 blz. 19) is het aantal rustpensioenen verminderd van 2715 tot 2375, hetzij met 340.
- Het aantal overlevingspensioenen dat afhangt van de vroegere Koloniale Verzekeringskas (ex-CCA), is betrekkelijk stabiel gebleven in vergelijking met de voorgaande jaren: 2.554 midden 2008, hetzij een vermindering van 114.
- Men kan stellen dat het totaal aantal rust- en overlevingspensioenen op **1 juli 2012** mag geraamd worden op ongeveer 2000 voor de rustpensioenen en 2330 voor de overlevingspensioenen.

Bovenstaande statistische gegevens met dank overgenomen uit het driemaandelijks ledenblad van de AFAC, VERENIGING VAN KOLONIALA AMBTENAREN EN AGENTEN (sinds 1920!)

Toch schijnt een woordje uitleg over deze vereniging opportuun, zelfs noodzakelijk te zijn voor nederlandstaligen. Onbekend is hier weer onbemind...

Een kleine ledenstudie geeft als verbazend resultaat slechts 170 nl-talige leden op de ongeveer 500 gepubliceerde ere- en steunleden. Van die 170 nl-taligen kunnen er maar 9 (zegge negen!) teruggevonden worden onder de 400 Oost- en WestVlaamse Mohikaanleden. Deze abnormale toestand is een kleine studie waard!!!

Tot 1960 waren in Belgisch Congo ongeveer 120.000 Europeanen. Naast de Portgezen, Grieken en anderen, een goede 100.000 Belgen.

De staatsagenten waren ruwweg met 10.000, één tiende dus. Mogen we nu stellen dat we de 4.330 rust- en overlevings gepensioneerden mogen vermenigvuldigen met 10 en dat we aldus komen tot het totaal aantal in leven zijnde Belgische kolonialen van alle beroepen op een goede V I J F T I G D U I Z E N D ? ? ?

Wie geeft mij gelijk of onkent mijn redenering ?

Bob Vanhee

Association des anciens Fonctionnaires
et Agents du Congo
Vereniging der gewezen Ambtenaren
en Beamten in Congo

A.F.A.C.

Bruxelles 1050 Brussel
TEL/FAX : 02.511.02.63
Email : afac@skynet.be

Website: <http://www.afacbelco.net>

UITNODIGING

DONDERDAG 19 APRIL 2012

DE CONGO IN OOSTENDE

- 11u.stipt! - Samenkomst aan de onthaalbalie van de grote BIBLIOTHEEK (vanaf station –kusttram richting De Panne (2^e halte - Koninginnelaan- is n°10 op plan)
- 12u.- -Einde rondleiding met doorlichting van de waaier aan Afrika - literatuur in rekken en reserve
Middagmaal (3 gangen) in het statige Hotel Royal Astrid Wellingtonstraat 1- naast de BIB.
- 13.30u. – Onze Gids ('en) halen ons op voor de wandeling "Leopold II in Oostende " . Achtereenvolgens: Thermae Palace Hotel – de Koninklijke- en Venetiaanse Galerijen, - Koninklijke stallingen enz... (ongeveer 4 km.) Eventueel kortere,weg met tweedegids die het traject gedeeltelijk met de tram begeleidt)
- 15u. – Havendoorvaart en wandeling met vertrek aan het Aquarium op de Visserskaai met de nieuwe overzetboot.
- 16u. – Afscheid in de unieke "Vissers-kantien " met een spectaculair zicht op de mega-windmolen assemblage –op het kraaneiland van 104 m. hoog. Indrukwekkend spektakel.!

INSCHRIJVING: € 28- per persoon. SNEL inschrijven !! de groep is beperkt tot 20 personen. Overschrijven op Mohikaan-rekening nr BE 50-9730-3024-3018 op ons zeteladres.

Let op Dames: platte schoenen. Omnipas voor Bus en Tram.
Bij ernstig belet : terugbetaling van uw storting.
De dranken zijn "all –in " tot de dag-kassa leeg is !!!
Indien per auto,gratis parking vlakbij de "Mercator " en dan de tram..
Meer informatie ? –bel Bob Vanhee op n° 059/26 61 67

ons secretariaat:
Visserskaai,45 OOSTENDE



UITNODIGING OP ONZE 3^e “ DIPENDA–WAKE “
ZATERDAG 30 JUNI IN DE FEESTZAAL “TEN STUYVER “ OOSTENDE

Op het programma:

- * vanaf 10.00 u. = Onthaal en kennismaking.
- * om 11.00u stipt = Causerie en Interview van Para's van de vijf Congo interventies.
- * om 12.00 u. = “Walking and Sitting “ aperitief in de tuin met Parelwijn – fruitsap – sangria
- * om 13.00 u. = Gevarieerde vis-vlees BARBECUE - festijn met uitgebreid groenten-en rauwkostBUFFET – dessert met koffie en thee .
- * om 15.00 u. = - Gratis tombola (1 lot per deelnemer)
 - Boekenpresentatie door leden - auteurs
 - VIP verrassing bezoek.!

PRIJS: € 29- pp. te storten op onze “ Mohikaan-rekening” :
BE 50 -9730 – 3024 – 3019 - secretariaat adres.

Praktisch:

- * Laat ons weten (059/26 61 67) met wie je wenst te tafelen.
- * Bus nr 5 vanaf station tot aan het kerkhof (nr 11 op plan Oostende)
- * Dranken zijn individueel te betalen.
- * Reserveer voor 15 juni – terugbetaling bij ernstig belet.
- * Koloniale vrienden die je reeds lang moest uitnodigen? Wel, breng ze mee: elegante oplossing !
- * De B B Q van Nathalie en Steven in TEN STUYVER in Oostende, is even topklasse als hun Moambe, WIE WIL NU ZOIETS MISSEN???

PAASEIEREN LOPEN...

Minister Didier Reynders is terug van drie dagen 'eieren lopen' in Kinshasha. Hij liep op of tussen Congo-eieren en dat zijn geen struisvogeleieren want daar kan je gerust op gaan staan met je volle gewicht. Karel Degucht ging op Congolese eieren staan met het gekende resultaat. De Chinese vriendjes hebben daar minder problemen mee want ze vermijden gewoon het onderwerp omdat ze enkel interesse hebben voor de grondstoffen en in eigen land nog geen schrijfteken ontworpen hebben voor de term 'mensenrechten'.

Van waar toch die extra lange tenen van de machthebbers in Congo? Zou de geest van Lumumba er nog steeds rondwaren? Mobutu was de sekretaris van Lumumba en heeft hem snel van zijn tribune afgehaald, niet om ideologische of principiële redenen maar uit machtshonger. Mobutu werd wel krachtig ondersteund om zijn doel te bereiken. Vier jaar later met de verschrikkelijke Pierre Mulele die al de helft van het land onder zijn macht had, weer hetzelfde. In 1974 voerde Mobutu zijn zairisatie door en zaagde hierdoor de vier poten onder zijn industrie en handel af. Steeds in de onvervalste sfeer van Lumumba onder aanstoken van Moskou en Peking.

Dan kwam de alomgevierde Che Guevara bij Kabila-senior die in de bergen van Oost-Congo de lokale vertegenwoordiger was van de MNC Lumumba. Kabila was aan het rebelleren tegen Mobutu omdat die zagezegd te westersgezind was. Che heeft het toch zes maanden vol gehouden maar slaagde er maar niet in van Kabila een goede Marxistische revolutionnair te maken. De interessepunten van Joseph Kabila lagen op veel minder prozaïsche vlakken. Che heeft er dan maar de brui aan gegeven en terug naar zijn geliefd Colombië gegaan waar hij weldra het leven verloor.

Kagame heeft dan vanuit zijn Tutsi-Rwanda de steunende hand verleend zodat vader Kabila, gebruikmakend van het instortende Mobuturijk, er tamelijk gemakkelijk in Kinshasha op de troon kon gaan zitten. Als hij om duistere redenen afgeschoten werd door een lijfwacht, werd het aloude gebruik van de blanken hier ook toegepast: 'le roi est mort, vive le roi' en zoonlief Laurent was de nieuwe president.

Macht is een bijzonder gegeven in Afrika. Het lijkt me dat dit overal in de wereld gangbaar is, maar in Afrika ligt de intensiteit nog een graadje hoger. Zo vroeg een inlandse priester me ooit hoe het mogelijk was dat wij, blanken, macht konden afstaan zonder iets als tegenprestatie te vragen. Onbegrijpelijk voor hem. Ik vond dat mijn koloniale plicht.

Macht moet dus totaal zijn en met woorden mag gegoocheld worden. Zo noemt Congo zich toch: 'République Démocratique du Congo' en Rwanda noemt zich 'République Démocratique du Rwanda', terwijl de absolute macht in Rwanda in de handen is van 14 % van de Tutsi bevolking (in de veronderstelling dat die verhouding nog klopt met 50 jaar geleden). Er worden wel verkiezingen gehouden maar laat ons maar niet te diep gaan graven naar de wijze waarop.

Onze minister heeft dus heel voorzichtig vage dingen gezegd aan de Congolese president en enkele vage beloften gekregen. In de Standaard stond een mooie foto van de beide heren terwijl Reynders zijn ding zegt. Kabila bekijkt hem met een blik van: 'cause toujours, mon pote'.

Een sceptische Mohikaan

EERSTE EVALUATIE LEDENTOESTAND 2012

Op vandaag hebben 142 (van de 230) hun bijdrage voor 2012 betaald en we zijn dus in 'blijde verwachting' voor een positieve reactie van de 88 laatkomers, dus voor hen alleen is het humoristisch geheugensteuntje hier onderaan... Allen op voorhand van harte bedankt !

Wat ons aangenaam verrast heeft zijn de vele 'ere-steun'bijdragen; hun genereuse 'geste' laat ons toe eindelijk de start-lening af te lossen, maar veel belangrijker is het duidelijk gebaar van aanmoediging en waardering! Deze nieuwe, gezonde kastoestand zal vleugelslag geven aan onze activiteit.

Een kleine teleurstelling is echter het totaal uitblijven van enige belangstelling van de 52 missionerende congregaties die we de hand gereikt hebben (Zrs van Maria van Ingelmunster uitgezonderd) Daarentegen hebben een groot aantal oud-missionarissen individueel gereageerd (6 onder hen zijn zelfs ere-steunleden!) Zou de vlam echt dood zijn in Pittem, Tielt, DeJacht???

Na het verschijnen van dit Mohikaan-nummer sluiten we af en wordt de volledige defintieve leden lijst gepubliceerd. Toch willen we niet nalaten nu reeds de erelijst van de steunbijdragen af te drukken. ONZE DANK IS GROOT !

+++ E R E en S T E U N B I J D R A G E N +++

(Voorlopige lijst volgens orde van de stortingen.)

- | | |
|-------------------------------------|---|
| 1) INGELS Wilfried -Maldegem | 18) Zrs van Maria -Ingelmunster |
| 2) BAEYENS Germain -Denderleeuw | 19) NOLLET Cecile -Wevelgem |
| 3) DELABIE Frans -Kuurne | 20) SCHELPHOUT Jozef -Marke |
| 4) DESCHODT Bea -Oostende | 21) EGGERMONT Boudewijn -Leffinge |
| 5) BRASSEUR Jean -Dendermonde | 22) DELARUE Palmer -Brasschaat |
| 6) VLASSENROOT mark - idem | 23) PIL Roger -OostDuinkerke |
| 7) VAN SEVEREN Jo - idem | 24) VANLAER Margriet -GrootBijgaarde |
| 8) VAN DE HOLE Chris -Lichtaart | 25) IDE Christiane (Dr VDorpe) Kortrijk |
| 9) Dr DE BEUCKELAERE Michel -Aalst | 26) DE MEYER Raoul -Gent |
| 10) BOSTEELS Guido -Tervuren | 27) Br VAN DEN BROECK Hugo -DePanne |
| 11) MORENT André -St Kruis Brugge | 28) VANHOUCKE Mia -Gent |
| 12) P.sj VERHEZEN Charles -Brugge | 29) SEYNAEVE Christine -Nieuwpoort |
| 13) JONCHEERE Carlos -Roeselare | 30) VANHEE Bob en Lieve -Oostende |
| 14) SCHUER Marcel -St M.Latem | 31) BRUNEEL Herman -Lo-Reninge |
| 15) P.VANDEN BOSCH Paul -ScheutZuun | 32) DENAEGEL Esther -Heusden-OVl |
| 16) LALEMAN Lieve -Roeselare | 33) Pater DENYS Gerard -Kortrijk |
| 17) HERMANS Walter -WestKappelle | 34) Witte P. DECLERCK Edgard -Vlaamse |

Naam en adres opdrachtgever
Nom et adresse donneur d'ordre

Mr en Mevr Vergeetachtig-Uitgesteld

OVERSCHRIJVINGSOPDRACHT

Vergeetmenietjeslaan 77
8185 WACHTEBEKE

Rekening begunstigde (IBAN)
Compte bénéficiaire (IBAN)

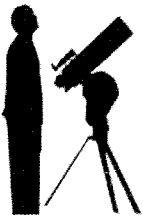
BE50 9730 3024 3018

IC begunstigde
IC bénéficiaire

ARSPBE22XXX

Naam en adres begunstigde
Nom et adresse bénéficiaire

VANHEE ROBERT 'De Mohikaan'
VISSERSKAAI 45 /0032
8400 OOSTENDE



CALLEWIER Alexis & Maria
Merelstraat 13, B 8530 Harelbeke

++32.56 715500
alex.callewier @ skynet.

De geschiedenis van de koloniale is als een afrikaanse sterrenhemel, pikzwart met duizenden fonkelende lichtjes. Hoe langer men er naar staart hoe verwonderlijk... Toch is er zoals aan de hemel ook in de geschiedenis hier en daar een zwart gat. ...

In de jaren 90 ging ik op zoektocht naar de vader van mijn toenmalige vrouw met als enig gegeven : zijn gezicht was blank, want haar moeder had de naam meegenomen in haar graf.

15 jaar zoeken en als resultaat : haar vader was een CODOKI. In 2008 zette men voor het eerst de bepaling van CODOKI op internet : "Groupe de volontaires (colons) qui aidèrent à pacifier le Kivu menacé par les rebelles Mulele". De vader kreeg een echt gezicht : de zoon van een 'administrateur de territoire' in Sha'bunda. Ondertussen was deze planter gewonden. Die zoon kreeg de naam van Guy Moreau (Costermanstad 1930). Hij zou leider worden van een deel van de CODOKI, en de ouderlijke woning op de plantage in Mwegererha-Mgweshe werd de regelmatige vergaderplaats van de CODOKI's. Ze zouden in 1964 deelnemen aan de bevrijding van de gegijzelde blanken in Uvira. Daarbij brak Guy zijn voet.

Op 17/11/1964 leidde hij (met voet in de plaaster) de groep die mijnningenieur Camille Adams zouden bevrijden uit de mijn van Cobelmin in Lulingu.

In 1965 werd Guy door een projectiel van de rebellen gewond nabij Nzingu en afgevoerd met een vliegtuigje.

De CODOKI's sloten zich aan bij Schramme en speelden een belangrijke rol beheer van Bukavu, maar moesten met Schramme vluchten Guy kwam niet naar Europa maar vluchtte naar Burundi, van waaruit hij de plantage zou beheren. Zijn broer Marc deed in transport.

In 1975 zouden we Guy Moreau terug vinden als ondernemer bij de bouw van Village d'Enfant in Bukavu. Zijn dochter liep dan middelbare school in zijn naaste omgeving, maar geen van beiden wisten dan van elkaar.

Na de bouw van Village d'Enfant zouden Guy en broer Marc beslissen de plantage te verkopen en een wondermooi (tot op heden) hotel Orchid in Bukavu te bouwen. Guy stierf in Brussel aan longkanker en zijn broer woont en werkt nog in het hotel.

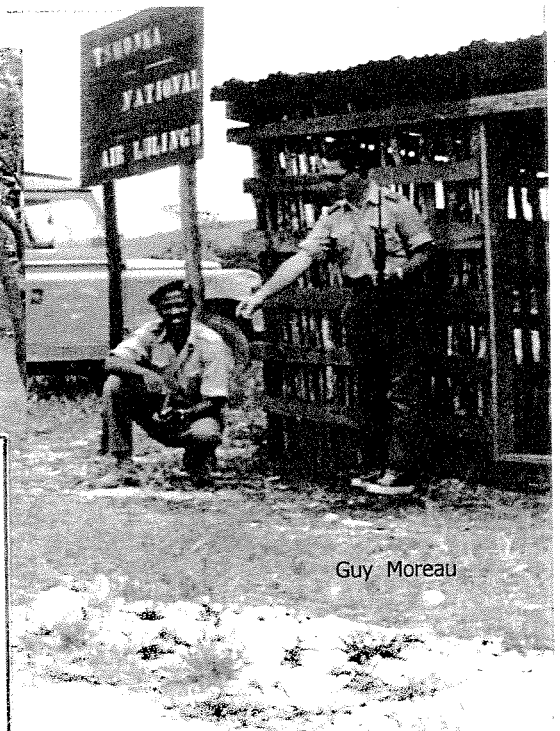
CODOKI een beetje een zwart gat?

Pas in 2010 verscheen een publicatie als blog.

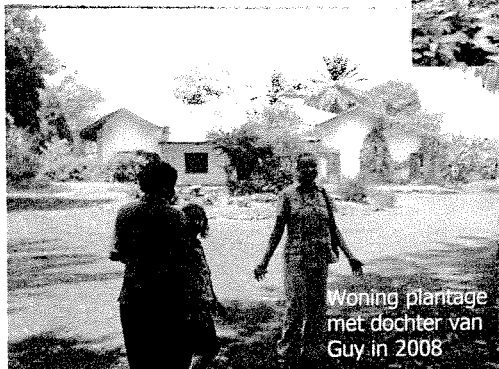
Wie helpt ons aan wat meer licht in dat zwart gat???



Tuin hotel Orchid Bukavu



Guy Moreau



Woning plantage met dochter van Guy in 2008

WIE WIE WIE WIE
????????????????????
Helpt Maria (12j)
haar grootvader
Helpt Alex zijn
schoonvader
terug te vinden ?

Aan alle mensen (oud-kolonialen, mede-studenten a/d koloniale school te Antwerpen in 1955, missionarissen, colons, para's ...) die mijn ouders, **De Vos Paul** en **Vyncke Lucienne** tussen 1955 en 1964 in Kongo gekend hebben al was het maar voor eventjes. Het zou me als dochter, Karine zo'n plezier doen over mijn vader te horen spreken in moeilijke én aangename tijden.

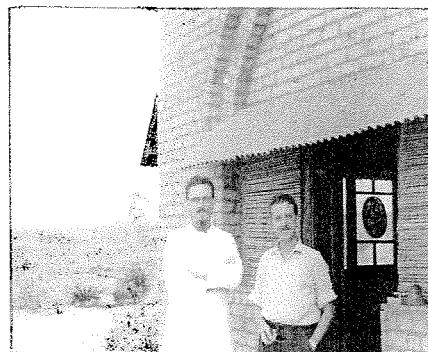
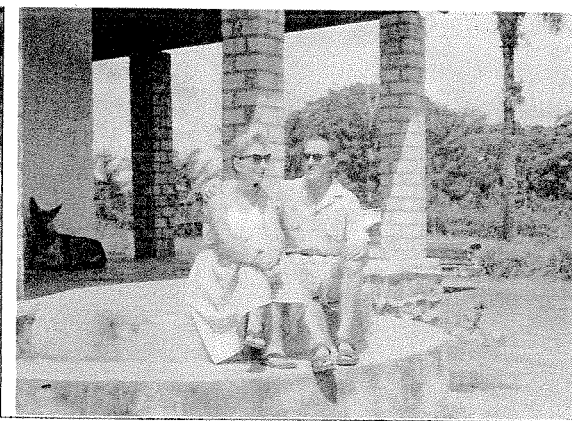
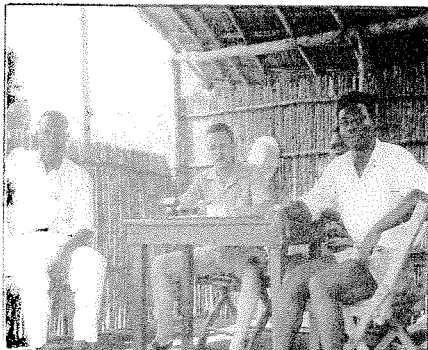
Korte beschrijving van hun leven in Kongo.

1° termijn: (vertrok met boot "Elisabethville" op 6/8/1955, aankomst Banana 21/8, - verliet kolonie op 25/8/1958).

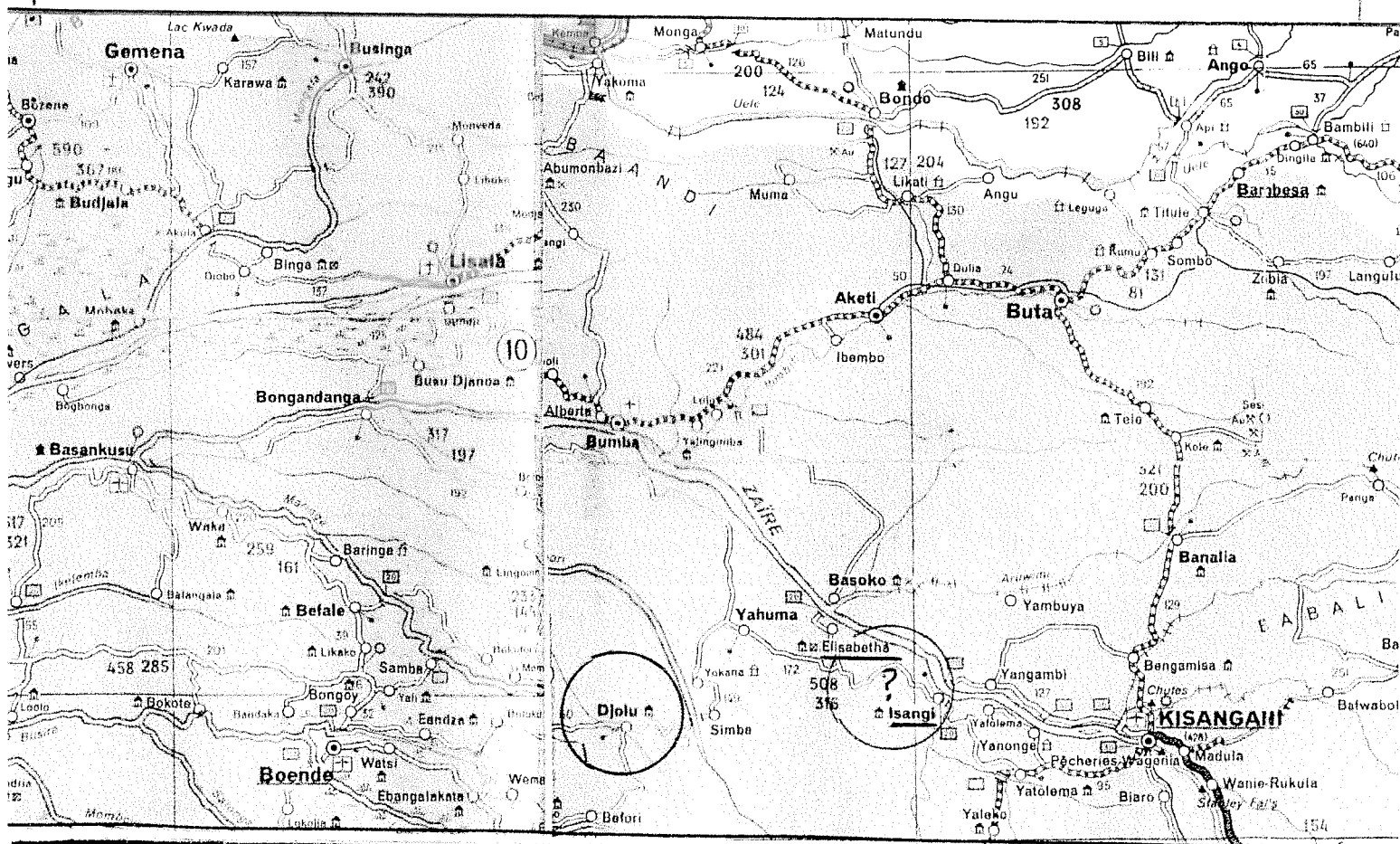
→ **werk** Gewestbeambte regio Noord **Gemena** (evenaarsprovincie/Ubangi district: Bomboma; Lua Vindu; Bogbakutu)

2° termijn: (mijn mama ging mee naar Congo op dezelfde boot op 24/2/1959 met aankomst 8/3 - ondertussen was ik te Gemena geboren op 5/6/1960, - allen samen Kongo verlaten op 21/7/1960.

→ **werk** in zelfde regio maar te Kungu en Bogbakutu voor administratie, verbetering van passagehuizen alsook het wegnen en plaatsvervangend rechter v/d politierechtbank v/h Gewest Gemena, Ubangidistrict.



3° periode: Onze familie vertrok begin maart 1964 naar **Djolu** waar mijn papa op een rubberplantage werkte voor Sobol/Sipef -- Bunge met zetel te Lilenga. Begin sept. 1964 ontvluchtten mijn mama en ik Mulele rebelies door de Simba's. Mijn papa echter keerde onmiddellijk terug want werk ging voor alles ... wat hem fataal werd. Hij, zijn collega's Gustaaf Pieters, Roger Baudson, Raymond Vandevoorde, Charles Danen (?) alsook Etienne De Pauw plantagewerker, 2 missionarissen enz. werden in de broesie vermoord. Eerst vluchtten ze in het regenwoud. Door gebrek aan drinkbaar water, eten ... moesten ze er uit komen. Ze werden vastgehouden door de rebellen tot aan hun dood tussen 26/11 en 1/12/1964 ergens tussen **Isanghi en Elisabetha** na lange gijzeling en vernedering elk geïsoleerd per dorp ...



Wie neemt contact op met Karine De Vos op om toch maar iets van informatie door te spelen aan haar en haar moeder over het verleden van Paul? Adres: Manitobalaan 24, bus 11 8000 Brugge. Tel: 050/38 39 35 (0485/922416)

Congo in Wevelgem 2 : Hij vloog met 'Draken'

Bernard LEICHER

Dit is het tweede artikel in een reeks van drie over de vertelnamiddag die de heemkring 'Wibilinga' organiseerde ter gelegenheid van de Dipenda en met als doel oud-kolonialen aan het woord te laten over hun Congotijd. Dat gebeurde in het eerste deel van de namiddag.

Dan was het de beurt aan Lothaire Vanoverbeke die, zelf oud-para zijnde, met veel overzicht de verschillende operaties van de para's in Congo kwam toelichten. Het riep weer veel herinneringen op bij de oud-kolonialen. Herinneringen die, mede door het overvloedige beeldmateriaal, soms heel hard aankwamen. De periode vlak voor en lang na de dipenda maakte bij velen diepe wonden. Lothaire gaf een klaar en ordelijk overzicht zodat ook de niet-kolonialen een indruk konden opdoen van deze chaotische periode en van de bepalende rol die onze para's daar toen gespeeld hebben.

Lothaire kon zijn vriend-paracommando Luc Callens overtuigen om zijn getuigenis te brengen over de gebeurtenissen in 1964. Luc nam zelf deel als korporaal-milicien aan de acties Red Dragon (Stanleystad) en Black Dragon (Paulis) en hier hadden we dus een getuigenis uit de eerste hand. Maar hij moest dus wel overtuigd worden want de voorbije jaren had Luc daar met bijna niemand meer over gesproken.

Luc bracht zijn getuigenis chronologisch en heel uitgebreid en alle aanwezigen konden zijn persoonlijke verhaal volgen van het begin, in de opleidingsplaats Diest tot aan het triomfantelijke défilé in Brussel. Met daartussen de droppings in Stanleystad en Paulis en de operaties ter plaatse om vele landgenoten te redden en naar de verzamelplaatsen te brengen. Dat verliep niet steeds van een leien dakje. Het spande er om! Landgenoten die belaagd, bedreigd, mishandeld en beschoten werden konden door de para's bevrijd worden, met inzet van het eigen leven. Anderen, dikwijls broussards die met hun zwarte personeel erg goed overeen kwamen, door hen zelfs beschermd werden, moesten overgehaald worden om mee te gaan. Een delicate missie. Zoveel mensen, zoveel verhalen!

En die verhalen kwamen los. Al wie van ver of dichtbij betrokken was bij de gebeurtenissen in 1964 wilde zijn reactie kwijt, soms op heel ontroerende wijze. Wat mij als verslaggever het meeste trof was deze van een oud-koloniale: "Eindelijk... na zoveel jaren kan ik eens persoonlijk een para bedanken die ons ginder is komen redden! Daar ben ik zo blij om!" Een spontaan applaus barstte los. Ook van de niet-kolonialen. Een blijk van waardering en een bewijs dat iedereen in de zaal had meegeleefd met Luc zijn verhaal.

Het volledige verslag van Luc's getuigenis is inmiddels uitgetikt door Lothaire Vanoverbeke en beslaat 13 dichtbedrukte pagina's met mooi beeldmateriaal. Teveel voor deze 'Mohicaan' maar wellicht een verhaal om in de toekomst toch te publiceren. Wie zijn kennis nog verder wil uitdiepen over deze acties leze het onvolprezen, rijk geïllustreerde boek van Eddy Hoedt: Het jaar van de draak. Congo 1964. Daarin zal je Luc ook terugvinden. Maar... we durven een lans te breken voor zijn in alle eenvoud gebrachte verslag! Indrukwekkend en om naar uit te kijken.

WIE WEET NOG DAT...tussen 1959 en 1994 onze ParaCommandos TIEN keer als reddende engelen operationeel geweest zijn in Congo-Zaire-Rwanda? Wij allen herinneren ons nog zeer goed de droppings van juli 1960 in Luluaburg, Leo, Kindu en El'stad...maar die vele reddingsacties nadien? Daarover zal auteur-para Eddy Hoedt en zijn collega-paras spreken op onze BBQ van 30 juni, dit wordt een huldebetoon aan die jonge kerels van toen maar vergeten seniors van nu!

Op 19 mei gaat de 'Herdenkingsmars-Remember Kolwezi '78' door in Oostende
Info over programma na de mars bij Jan Bostyn-gsm 0491 255701

BLOEDIGE APRIL 1994 IN RWANDA (III) door onze redacteur Willy Alenus (Oostende).

Het eerste hoofdstuk verscheen einde oktober 2011, in het ledenblad "De Mohikaan". Het tweede hoofdstuk, op 15 februari 2012 in het ledenblad "De Mohikaan", van de West- en Oost- Vlaamse koloniale en missionarissen.

Para- commando's

De RPF- troepen waren reeds bezig naar de hoofdstad op te rukken en de regering, samen met de clan- broeders van Habyarimana, was al haar koffers aan het pakken, toen plotseling, op 5 oktober, in Kigali, vliegtuigen landden met Franse militairen aan boord. In de praktijk waren dat niet meer dan 600 officieren en manschappen. Maar dat was genoeg. De Tutsi- opstandelingen waren gekomen om het regime van Habyarimana te bekampen, niet om met Frankrijk in de clinch te gaan. Op 10 oktober was trouwens ook een Belgisch bataljon para-commando's geland, dat was uitgestuurd om de blanke burgers te beschermen, maar bovendien, dat zou spoedig en bloedig blijken, om Habyarimana te steunen, - zij het niet om identiek dezelfde redenen als de Fransen. Dus werd het Kigali- offensief afgeblazen door het RPF, maar de troepenmacht bleef in Rwanda, zodat het noordoosten van het land permanent bezet bleef. Zodoende was Rwanda de facto in twee stukken opgedeeld, maar beide opponenten beschouwden dit als een voorlopige situatie. Habyarimana dacht trouwens dat hij nu sterk genoeg was om de rebellen uit het land te verdrijven, terwijl de indringers ervan overtuigd waren dat de Fransen zich wel zouden terugtrekken en dat het regime vervolgens zou ineenstorten. Maar niets is minder comfortabel dan het niet in staat van oorlog zijn, maar tegelijkertijd toch ook niet in vrede te leven. Het RPF was in de aanval en hoopte de vruchten te plukken van de overwinning, maar nu begon die droom weg te ebben. De stemming was nog zwaarmoediger aan de kant van zij die werden aangevallen. Goed, zij overleefden het gebeuren, maar zij zagen in gedachten het spookbeeld van de nederlaag en beseften dat het einde van hun lange overheersing wel eens voor morgen zou kunnen zijn. De conclusie lag voor de hand, - zij besloten het vege lijf te redden, - het koste wat het ook moge kosten.

UNAMIR

Wij openen een parenthesis. De Verenigde Naties werden actief betrokken bij het Rwanda- gebeuren in oktober 1993, d.i. drie jaar na de inval van het RPF, - en dit op grond van het instellen door de VN- Veiligheidsraad, van de UNAMIR, de United Nations Assistance Mission for Rwanda. De militaire vleugel van de UNAMIR had oorspronkelijk de sterkte van een bataljon en stond onder het bevel van generaal- majoor Roméo Dallaire van Canada. De opstelling van het UNAMIR- bataljon in Kigali, dat was samengesteld uit compagnieën geleverd door België en Bangladesh, werd afgerond in het begin van december 1993 en de gedemilitariseerde zone van Kigali kwam tot stand op 24 december. Maar België had slechts twee compagnieën gestuurd (400 man), terwijl de inbreng van Bangladesh was beperkt tot een logistieke eenheid van nog eens 400 man. Geen wonder dat het vijf maanden zou duren vooraleer de geplande sterkte van een regiment zou worden bereikt, - in de praktijk waren dat 2.548 officieren en manschappen. Zo ging men april 1994 tegemoet.

Hutu Power (Rwanda's ultra's)

Drie en een half jaar zouden er verlopen tussen het begin van het 1990- herfst- offensief en de slachtpartijen van april 1994. In de tussentijd drong het RPF aan op algehele amnestie voor alle uitgewekenen. President Habyarimana kwam niet aan die wens tegemoet, maar voerde wel in 1991 een nieuwe, democratische grondwet in. De etnische onlusten bleven echter voortduren. In september 1993 werd Agathe Uwilingiyimana benoemd tot premier. Heftige twistpartijen braken uit binnen de Rwandese regering tussen, enerzijds, zij die voorstander waren van een compromis door het oprichten van een nationale regerende coalitie (de clan van Habyarimana, plus vertegenwoordigers van de rebellen) en, anderzijds, leden van de fanatieke, despotische Akazu- clan, het Hutu- Establishment, die werd aangevoerd door Agathe en haar broers. Habyarimana zelf twijfelde, trachtte zich op de vlakte te houden en verloor op die manier meer en meer zijn invloed op de gebeurtenissen. De meest radicale tak van de Akazu- clan kreeg de bovenhand, - vastberaden en razendsnel.

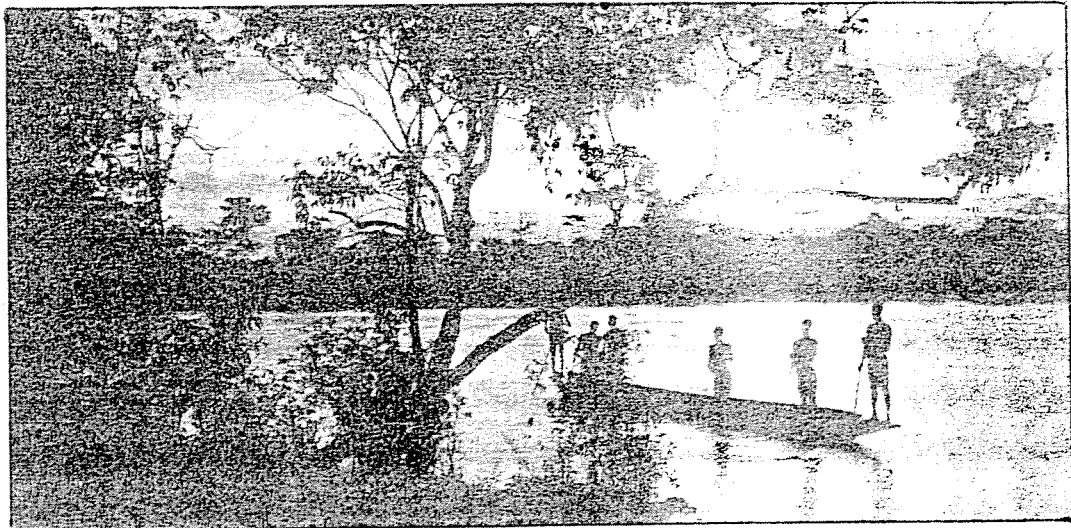
(wordt voortgezet)

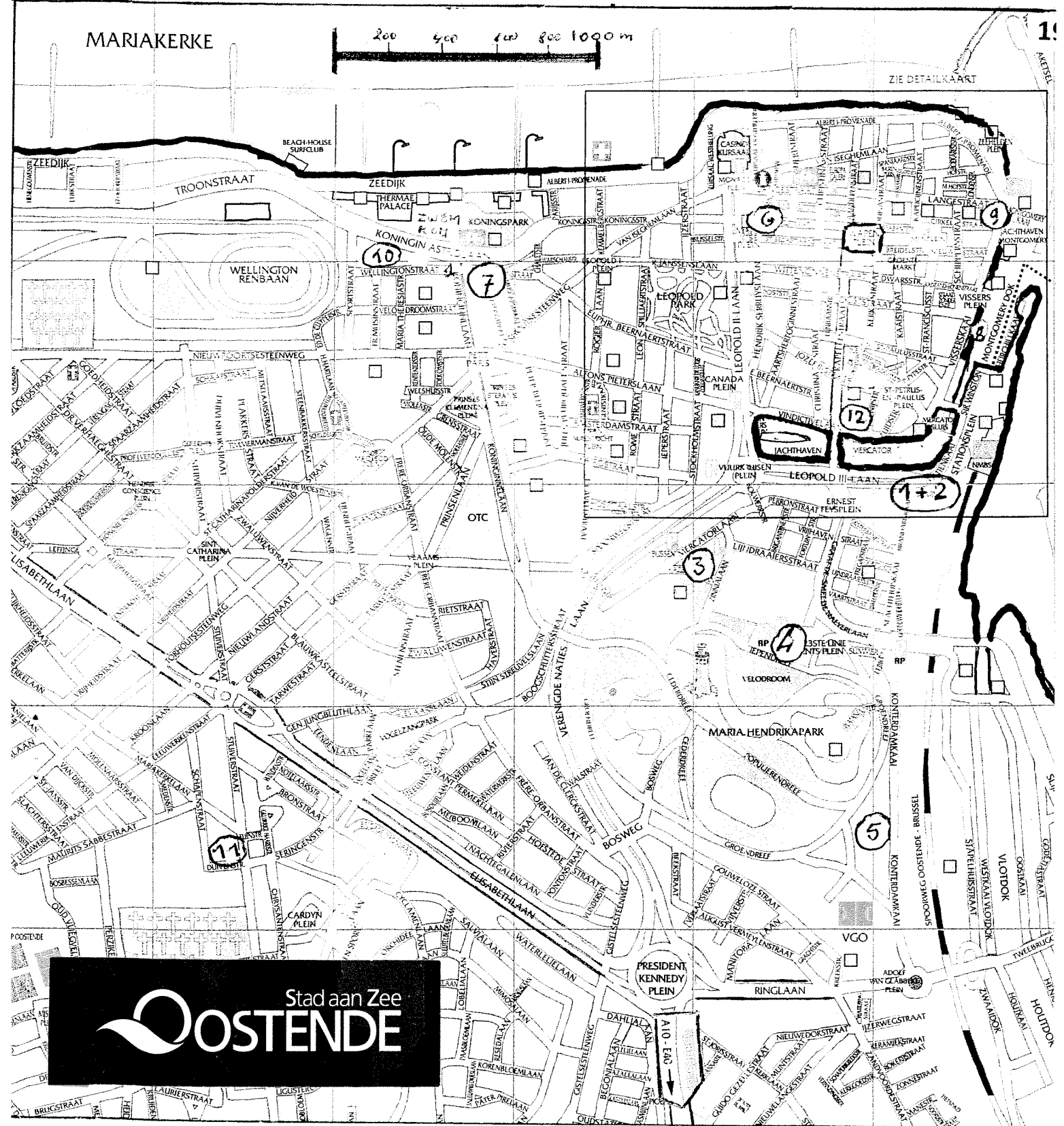
(120218_III_Bloedige april 1994 in Rwanda)

Niets Blijft duren

*Niet de vuren
Noch de muren
Van 't ouderlijke huis
Niet de kindren in de straat
Noch de vrienden 's avonds laat
Niet de tuin in wilde pracht
Noch de buur die olijk lacht
Niet de vogels in de bomen
Noch de dag die moet komen*

*Niets blijft duren
Tenzij dat heimwee diep in mij
Naar de geuren en de kleuren
Van dat ene verre land
Met zijn fonkelende sterren
In een warme tropennacht*





- (1+2) Bus - Tram -Treinstations
- (3) -- Mercatorlaan: enige gratis parking in Oostende!
- (4) -- Gratis parking+fietsen+Centrum pendelbus
- (5) -- Damiaan Ziekenhuis
- (6) -- 1e halte tram op MarieJoséplein
- (7) -- 2e halte tram Koninginnelaan= Bib+RoyalAstrid hotel
- (8) -- Ferry voor havenbezoek Wellingtonstraat,1
- (9) -- Visserskaai,45 = Mohikaansecretariaat
- (10) -- Bibliotheek tegenover ThermaePalace Hotel+Zwemkom
- (11) -- Feestzaal 'Ten Stuyver' met Bus5 vanaf station
- (12) -- Hotel Burlington

Wij, de laatste der Mohikanen

+++ BLADWIJZER +++

- 2) Ten Geleide
- 3) Editoriaal
- 4) In Memoriam
- 5) Nonkel Paters...
- 6) De Congolezen...
- 7) Cyriel Van Meel
- 8) Zijn boeken
- 9) Hoeveel zijn er?
- 10) Leo II en Oostend
- 11) Onze 3de Dipende
BBQ op 30 juni
- 12) Paaseieren
in Congo
- 13) Evaluatie
leden 2012
- 14) Op zoek naar
- 15) familie...
- 16) Hij vloog...
- 17) Bloedig april III
- 18) Niets blijft duren...
- 19) Stadsplan van Oostende
- 20) Wij de laatste der Mohikanen.

Werkten mee aan dit nummer:

Boudewijn Eggermont, Raf Merveillie
Bernard Leicher, Willy Alenus
Bob en Lieve Vanhee

Deze NIEUWSBRIEF is uitgegeven door de feitelijke vereniging
VRIENDENKRING WEST- EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN
Zetel – Contact en Secretariaat : Visserskaai 45 – 3/2 8400 Oostende

GEWOON LID + ABONNEMENT LEDENBLAD = € 9-
FAMILIE (HOOFD- EN BIJLID) = € 15-
STEUN OF EREBIJDRAGE = € 25-
TE STORTEN OP RE ENING ARGENTA BE 50 -9730 – 3024 - 3018

